

MURAKAMI RYŪ

Copii
de aruncat

Traducere din limba japoneză
și note de Florin Oprina

POLIROM
2023

Tatsuo nu atingea pământul cu picioarele.

— Ce-ai făcut, te-ai uitat pe geam la gagica aia, ai? O să te pedepsim pentru asta, o să îți rupem urechea.

Spunînd acestea, l-a apucat de o ureche și a început să tragă. Tatsuo a urlat.

— Vă rog frumos, plătim pentru geam, iertați-l! a intervenit Hashi.

— Ce vrei, mă, poponarule? Ești artist, ă? Ia să te vedem cum împletești șnururi colorate cu curu'. Hai, să vedem ce artist ești tu, poponautule!

Tatsuo a țipat ascuțit. Se zbătea de durere, cu picioarele în aer. De la baza urechii începuse să curgă un firicel de sînge.

— Ia zi, curvă din Filipine, ce-ai văzut în camera lu' gagica asta?

Tatsuo, cu saliva curgîndu-i în colțul gurii și cu fața schimonosită de durere, răcnea.

— Ce spui, mă, că nu înțeleg!

— Fă-făceau chestia aia, ajutor, mă doare, iartă-mă!

Lîngă femeia înfășurată în prosopul de baie a apărut bărbatul slab, care privea speriat toată scena. Avea o umflătură în pantaloni și se uita neliniștit împrejur.

— Ce chestie? Tu chiar vrei să rămîi fără ureche?

De cîte ori bărbatul îl trăgea mai tare de ureche, Tatsuo zvîcnea din picioare și scăpa un țipăt. A început să se adune lumea. Cîteva picături de sînge din urechea lui Tatsuo s-au prelins pe pământ. De durere, Tatsuo a simțit că leșină și lacrimile au început să-i curgă pe obraji, în rîsetele celor care priveau. Hashi s-a agățat de piciorul bărbatului și l-a rugat să îl ierte pe Tatsuo.

— Fac orice, plătesc pentru geam, orice, numai lăsați-l, vă rog.

Bărbatul s-a uitat lung la Hashi și apoi a spus :

— Bine, poponarule, cîntă-mi ceva și dacă ești bun, o iert pe curva asta filipineză.

Lui Kiku i-a ajuns la urechi o voce subțire și înaltă, ca a unei păsări. A ridicat capul din balta în care nimerise. Primise lovitura chiar lîngă ochiul drept. Vederea îi era neclară. Cei care se adunaseră să privească scena apăreau distorționați. Vocea subțire începea să se transforme încet într-o melodie. Kiku și-a dat în sfîrșit seama că Hashi cîntă. Căzut în genunchi în noroiul roșiatic, Hashi începuse să cînte. Era o voce foarte neobișnuită. Părea că vine dintr-un difuzor foarte mic, parcă se auzea dintr-un receptor de telefon trîntit pe jos în colțul unei camere. Vocea nu curgea, ci plutea în aer. Pelicula foarte subțire care forma melodia îi învelea urechile. Sunetele acelea abia percepute și se lipeau de piele, îi intrau în trup prin pori și îi modificau circuitele memoriei. Nu puteai să scapi. Cîmpul vizual, și așa neclar, a început să își piardă culoarea. Mirosul și căldura aerului se îndepărtau. S-a pomenit în mijlocul viziunii pe care o țesea melodia lui Hashi. Nu mai înțelegea nici unde e și nici ce face. Aerul îl învelea greu și îl trăgea pe fundul mării. Kiku a văzut un cal negru care galopa pe înserat într-un parc. Dar imaginea nu i-a apărut în fața ochilor, ci mai degrabă s-a simțit tras într-o pictură care înfățișa această scenă. Calul, scaldat în lumina purpurie a asfințitului, alerga cu o viteză amețitoare printre rîndurile de copaci. Nu și-a dat seama cînd nechezatul s-a transformat în huruit, coada care lucea lunecos, în schelet de metal. Acum era o motocicletă mare care mergea pe un drum îngust străjuit de clădiri pline de ferestre. Parcă urmărea niște imagini filmate cu

un aparat legat în urma motocicletei, care se deplasa cu o viteză amețitoare, de 200 de kilometri la oră. Simțea că i se face rău. Nu mai știa ce se mișcă cu asemenea viteză, era el, sau aparatul de filmat care înregistra aceste imagini, era motocicleta sau de fapt se mișcau chiar clădirile din jur și drumul și ferestrele luminate? Nemaisuportînd, Kiku a încercat să se elibereze din halucinație.

Cînd se pregătea să îi strige lui Hashi să înceteze, pe stradă a răsunat plînsetul unei femei. Atunci și-a revenit la realitate. Femeia grasă îmbrăcată doar în chiloți negri îl apucase pe bărbat de penisul uriaș și începuse să plîngă. Kiku s-a ridicat și s-a îndreptat către Hashi. Toți cei care se adunaseră pe stradă arătau ca niște somnambuli. Aveau pupilele dilatate și priveau în depărtare, fără să focalizeze. Erau încă pierduți în amintiri din perioada în care creierul lor era încă moi și necoapte. Luptătorul îl lăsase pe Tatsuo și căzuse în genunchi. Tremurînd, își zgîria pieptul și mormăia ceva de neînțeles. Mamă, nu te mai uita așa, cînd ai privirea asta mă trec fiori! Te uiți prin mine și în colțul ochilor văd o umbră de rău augur! Nu mai sar la bătaie! Mamă, te rog nu mai lovi pisica și nu te mai uita așa! Kiku s-a așezat în fața lui Hashi, care încă mai cînta, și i-a spus:

— Hashi, ajunge!

*

— Am exersat în fiecare zi, cu băieții cu obrajii găuriți, cu perversii speriați care ejaculează pe unde apucă, a spus Hashi. Mi-am dat seama că importante nu sînt tonalitățile neliniștitoare sau melodia, ci starea în care nu se aude nimic, adică

durata și intensitatea tăcerii depline. Înțelegi? Tăcerea aduce la suprafață amintirile celor care ascultă. Știi că în țipătul de împerechere al hipopotamilor pitici din Africa de vest există perioade fixe de liniște? Și psihoticii, și schilozii, și cei care se consideră normali, toți au tăceri interioare. Cîntecul nu face decît să stimuleze tăcerile astea.

— Cum se cheamă cîntecul? a întrebat Tatsuo.

— E o compoziție proprie, a răspuns Hashi. „Balada bolnavului de coree“, așa se numește. Se pare că pe cei bolnavi de coree îi liniștește, pe cînd celorlalți le provoacă coșmaruri.

La intrarea în Piață era un străin ras în cap, care predica urcat pe o rolă de cablu. Din difuzoare se auzeau imnuri, iar bărbatul avea o cămașă cu gulerul răsfrînt, pantaloni negri și cizme de cauciuc. La gît îi atîrna un ștreang, iar pe cap avea o coroană de zămoșițe. Striga către cei care intrau în Piață într-o japoneză fluentă, doar că pronunța uneori „e“ în loc de „i“. Pe o pancartă scria mare „Pocăiți-vă!“ și, mai mic, „Purificați-vă inima la biserica Juanita“.

— Oameni buni, nu vă apropiați de locul acesta! Vă satisfaceți patemile cărnii pentru bani, dar asta vă însengurează și mai mult! Previți Peața, sînt mame, surori, bunici! Mamele – sînt propriile voastre mame! Ce vreți să cumpărați cu banii voștri? Vă cumpărați rușenea și nenorocerea! Uitați-vă la poponarii ăștia melancoleci cum își mișcă fesele pentru o țegară! Sînt frumoși, spuneți? Iisus nu-i iartă pe poponari! Va cădea pedeapsa peste orașul acesta cum a căzut peste Sodoma!

Cei trei au intrat în Piață, care consta într-o stradă cu patru benzi care străbătea un tunel. Gardienii care păzeau Enclava fuseseră mituiți

să permită traficul cu lumea de afară. Piața era plină de oameni, dar nu se auzea nici o voce. Dacă cineva avea ceva de spus, vorbea la urechea interlocutorului, în șoaptă. Pe marginea drumului erau așezate tarabe, de fapt doar niște mese și scaune. Clienții se așezau pe scaun și prostituatele – femei sau bărbați – le aduceau, fără să scoată un cuvânt, băutură. În general, fie bere slabă, fie sherry, în niște sticle negre. Cei în așteptare de clienți stăteau în diferite poziții, cât mai provocatoare. Nici unul dintre ei însă nu deschidea discuția. În locul în care strada intra în tunel, numărul prostituatelor creștea. Stăteau sprijinite de peretele tunelului, cu o țigară în mână. Una dintre ele își ridicase fusta pînă sus și în lumina palidă a neanelor îngălbenite de vreme îi strălucea inelul de argint pe care îl avea în labii. Chiar sub unul dintre neane stătea o negresă care mînca ostentativ struguri, alegînd una cîte una boabele cele mai mari din ciorchinele pe care îl ținea în mână. Curăța cu agilitate pielița cu limba și o scuipa. Rostogolea boabele verzi-strălucitoare pe limba ei udă. Avea o rochie care îi dezvelea spatele pînă chiar deasupra feselor. Dedesubt bănuiai pielea alunecoasă și acră de sudoare. O fată dansa în mijlocul străzii. Purta pantofi de balerină, legați cu șireturi albe. Pe coapse avea tatuată o șalupă, iar la gît atârna o piele de șarpe înfășurată pe un lanț. Pe fund erau vopsiți doi gemeni care păreau să țină lumînarea aprinsă pe care o avea între fese.

De ambele părți ale tunelului erau „farmacii“ în care se vindeau numai sedative. Și prostituatele, și clienții preferau sedative care nu creau dependență. În special tranchilizantul numit Neutro ajuta la păstrarea ordinii în piață. Datorită lui toată lumea era liniștită și iertătoare, vorbeau pe

un ton calm și nimeni nu se enerva. Activitățile din Piață nu erau întrerupte decît de șoapte și de cîte o tuse înfundată, o atmosferă precum cea dintr-o sală de concerte între două bucăți muzicale. Era atît de liniște că îți țiuiau urechile. Era un carnaval, un bal mascat, un circ și un balet, toate acestea, dar cu sonorul oprit. Liniștea însă nu era absența sunetului, ci mai degrabă un zgomot straniu, de foșnet de rochie, de tălpi desculțe pe betonul ud, de limbă care se plimbă peste dinți, de respirație ținută, de piele care atinge altă piele. Era sunetul alcoolului curgînd în pahare, al bluzelor fluturate de vînt. Cei care veneau aici pentru prima dată aveau sentimentul că au pășit pe un tărîm al morții.

Se făcuse deja miezul nopții, cînd cei trei s-au așezat la una din tarabe. Tatsuo și-a dat cu alifie mentolată peste urechea sfișiată. Se văita de durere.

— Dacă se infectează și îți ajunge la cap, poți să și rămîi paralizat. E păcat, ești încă tînăr, să nu mai ai parte de femei. Și chiar dacă ai găsi-o pe Mieko, crezi că s-ar mai uita la tine paralizat? Dacă nu te îngrijești la timp și rămîi fără o ureche? Cum mai ascuți tu muzică stereo dup-aia? Urechea e chiar lîngă cap, e periculos. Nu e ca și cînd te-ai lovi la un deget de la picior.

Drumul care străbătea tunelul se intersecta la o sută de metri cu un altul. Pe acolo treceau cînd și cînd mașini care încetineau foarte mult, dar în nici un caz nu opreau. De cîte ori apărea o mașină, mulțimea de prostituate se îndrepta înspre ea. O mîină scoasă pe geam indica femeia sau bărbatul ales, care sărea de îndată în vehiculul în mișcare. Alteori, veneau să aducă înapoi o prostituată, care cobora și imediat începea să își caute alt client. Tatsuo privea concentrat